

HUNDRATALS, adv. Till antal af flera hundra. *De kommo h.*

HUNDROFVA, f. 1. Växt af fam. Cucurbitaceæ, med hvitgröna blommor och svarta, bärlika frukter; växer vid gärdsgårdar. *Bryonia alba.* Kallas äfv. Qvesrot.

HUNDSFOTT, m. 2. (Tyskt ord, som egentl. betyder: En, som ger hundar mat, hundvaktare.) 1) (skällsord) Dålig, nedrig, föraktlig människa. *En stor h. — Syn. Se Lymmel. — 2)* Helt litet säte på utkrökta starka jerntenar, bakpå en slåde. *Sitta på h-en. — 3)* (skepp.) a) En vid stroppen af ett block fästad mindre linstropp, hvarvid en löpare fastgöres. — b) Ett litet öga i tampen af ett pyntadt tåg, som tjenar att, med tillhjälp af en smäcker lina, hala låget genom ett block eller dylikt. — 4) Jernten, hvilken svetsas vid ett stycke jern, som skall smidas. [Hundsvott.]

HUNDSFOTTERA, v. a. 1. (fam.) Behandla som en hundsfott, en hund.

HUNDSJUKA, f. 1. 1) Sjukdom, gängse bland hundar. — 2) *Se Hundgalenskap.*

HUNDSK, a. 2. (fam.) Säges, för att uttrycka något öfverdrifvet, vanligtvis i dålig bemärkelse eller i meningen af ofantligt stor. *Ell h-t väder. Ell h-t fiskafänge. — Syn. Stor.*

Anm. Ordet anses af några böra skrivas *Hunsk*, förkortadt af *Hunnisk*, efter Hunnerna, som enligt Hervara saga och lokal tradition, fordöm med stor härmakt infallit i södra Sverige och, efter lidet nederlag, forskansat sig på Hunne- och Halleberg, hvarifrån de en lång tid förhärjat det kringliggande landet.

HUNDSKT, adv. (fam.) Öfverdrifvet, oerhördt, i högsta grad. *Det regnar alldeles h. — Syn. Se Mycket.*

HUNDSLÄGTE, n. sing. *H-t*, slägte af Rofdjuren, som utmärker sig genom sin långa nos, 3 tår på framfötterna och 4 på bakfötterna, stundom med en 5te i form af Sporre. *Canis.* Arter deraf äro Hushunden, Varg, Schakal, Räf, Fjällräf, Kossak och Simir. *Se dessa ord.*

HUNDSNUS, n. sing. (fam.) Skarpa förebråelser, bannor. *Få, gifva h. — Syn. Bannor, Skrapa, Lexa, Skrupens.*

HUNDSTAGG, m. 2. Taggfenig fisk af Staggläget, 2 tum lång, med 10 ryggtaggar. *Gasterosteus pungitius.*

HUNDSTJERNA, f. sing. (astr.) Benämning på stjernan Sirius.

HUNDSYSSLA, f. 1. (fam.) Ytterst svår, mödosam, besvärlig syssla.

HUNDTUNGA, f. 1. Stråffladig ört, med mörkt purpurfärgade blommor, hvitludna blad, stora frön och vidrig lukt. *Cynoglossum officinale.*

HUNDTURK, m. 2. (föraktl.) 1) Bland menige man brukligt öknamn på Turkarna, härrörande från Barbaraskataternes forna sjöröfverier. Brukas då i bestämd form: *H-en. — 2)* (fam.) a) Tyrann, barbar. — b) Säges äfv. om den, som på något sätt, vare sig i godt eller ondt, utmärker sig.

HUNDVAKT, f. 3. (skepp.) Vakten på ett fartyg ifrån kl. 12 på natten till 4 på morgonen.

HUNDVÄDER, n. sing. (fam.) Högst gement, fult väder.

HUNDÄNDA, f. 2. (sjöt.) De yttersta garn af ett tåg, hvilka vid tågets tillverkning blifvit tillbakaböjda och inslagna i låget, för att deraf kunna se, om låget blifvit kappadt.

HUNDÖRA, n. 4. pl. — *öron.* 1) Öra på ell. af en hund. — 2) Öra, liknande det på en hund.

— 3) (fam.) Vikning i hörnet på ett blad i en bok. *Vika h-öron i en bok.*

HUNGER, m. sing. 1) Känsla af brist på tillräcklig näring; behof af och begär efter föda. *Känna h. Lida h., icke hafva tillräcklig föda. Dö af h., dö af brist på föda; (fig.) vara ytterst hungrig; lida brist på det nödvändiga till lifvets uppehälle. — 2)* (fig.) Häftigt begär efter något. *H. efter guld, efter ära, efter hofnåd. — Syn. Se Begär.*

HUNGERKORN, n. sing. *Se Brandkorn.*

HUNGERSDÖD, m. sing. Död af hunger. *Lida h-en.*

HUNGERSNÖD, f. sing. Brist på tillräckliga lifsmedel.

HUNGERSJUKA, f. sing. *Se Ätsjuka.*

HUNGRA, v. n. 1. 1) Känna hunger. *Hustrun får ofta h., medan mannen sitter på krogen. H. efter något, känna begär efter något (både egentl. o. fig.). — 2)* Lida brist på uppehälle. *I Wermland h. nu många. H. till döds, svälta ihjel. — H. ut, se Uhungra.*

HUNGRIG, a. 2. 1) Som känner behof af och begär efter föda. *Vara h. (Fam.) H. som en varg, ytterst hungrig. Gå h. ifrån bordet, uppstiga från bordet, utan att hafva ätit sig mätt. — Man säger äfv. H. mage. (Ordspr.) H. mage är bästa kocken, när man är hungrig, behöfvas inga kryddor, för att göra maten smaklig. — 2)* (fig.) Ytterst begärlig efter. *H. efter guld, ära, rykte. — Syn. Se Begärlig.*

HUR, se *Huru.*

HURRA! hurra o. hurra! int. I. (af *Hurrah!* ryskt ord) 1) Härrop vid anfall på fiendtliga trupper. — 2) Utrop, hvarmed någon helsas välkommen, svarande mot det svenska *Lefve!* Brukas så isynnerhet af militär och sjöfolk; stundom äfven af folksamlingar i motsatt mening, för att uttrycka missnöje, hot, uppmuntra till anfall, o. s. v. — S. n. 3. Rop af hurra! *Jag hörde ett h. Helsa någon med tre h. — Ss. H-rop.*

HURRA, v. n. 1. II. Ropa hurra. *H. för någon, antingen såsom hedersbetygelse eller ock för att uttrycka harm, missnöje, hot, o. s. v. — Hurrande, n. 4.*

HURRA, v. n. 1. III. (egentl. Hvirfla omkring) (Fam.) *H. af, fara af med största skyndsämhet. (Talesätt) Så att det h-r efter, dugtigt, t. ex.: Arbeta, så att det h-r efter. H. förbi,* med största skyndsämhet fara, rida o. s. v. förbi.

HURRABAS, hurrabás, m. 2. Karl med stark röst, som ropar hurra! af alla krafter. *Legda h-ar.*

HURRING, f. 2. Ropande af: hurra!

HURTAR, m. 2. pl. (sjöt.) Hastiga ryckningar eller firningar på ett tåg.

HURTIG, a. 2. (t. hurtig) 1) (om person) a) *Se Driftig. — b) Se Modig. — 2)* (om sak) *Se Skyndsäm, Flink. — Hurtighet, f. 3. — Hurtigt, adv.*

HURU, adv. 1) På hvad sätt. Brukas isynnerhet ofta i frågande och relativa satser. *H. tycker du? H. synes det dig? H. vill du att jag skall göra? H. kommer det till, att . . . ? H. står det till? H. skall det undvikas? Jag vet ej h. Ej veta, h. man skall beta sig. Han frågade mig, h. jag kunde veta det. H. som helst, på hvad sätt som helst. Det må vara h. som helst. H. dermed än må vara. Vare h. det vill. H. som, att, t. ex.: Han omtalade, h. som han blifvit bestulen. H. då? på hvad sätt då? H. då? hvarföre det? hvarföre frågar*